

РЕШЕНИЕ

№ 969

гр. София, 17.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 29.01.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Татяна Жилова

Вяра Русева

при участието на секретаря Мариана Велева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **12475** по описа за **2020** година докладвано от съдия Татяна Жилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано по касационна жалба подадена от Отдел "Охранителна полиция" при СДВР, срещу Решение от 14.09.2020 г. по НАХД № 11047/2019 г. по описа на СРС. С обжалваното решение е отменено Наказателно постановление № 1774/07.06.2019 г., издадено от началника на отдел "Охранителна полиция" при СДВР, с което на [фирма] с ЕИК[ЕИК], седалище и адрес на управление [населено място], за нарушение по чл. 50, ал. 1 във вр. с чл. 74, ал. 1 от Закона за частната охранителна дейност /ЗЧОД/ на основани е чл. 74, ал. 1 от същия закон, е наложено наказание "имуществена санкция" в размер на 1 000, 00 лева.

В касационната жалба се твърди неправилност на обжалвания съдебен акт, поради постановяването му в нарушение на закона - касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК. Касаторът не счита, че било налице изложеното от съда процесуално нарушение – разминаване на посочената в АУАН правна квалификация и тази в НП, което да не можело да се преодолее по реда на чл.53, ал.2 от ЗАНН. Моли се да бъде

отменено решението на районния съд и да бъде потвърдено в цялост № 1774/07.06.2019 г., издадено от началника на отдел "Охранителна полиция" при СДВР. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът не се явява, не се представлява. Представя писмена молба, в която изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че касационната жалба е неоснователна.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК и от надлежна страна. Разгледана по същество е ОСНОВАТЕЛНА.

С оспореното решение СРС е потвърдил изцяло Наказателно постановление № 1774/07.06.2019 г., издадено от началника на отдел "Охранителна полиция" при СДВР, с което на [фирма] с ЕИК[ЕИК], седалище и адрес на управление [населено място], за нарушение по чл. 50, ал. 1 във вр. с чл. 74, ал. 1 от Закона за частната охранителна дейност /ЗЧОД/ на основани е чл. 74, ал. 1 от същия закон, е наложено наказание "имуществена санкция" в размер на 1 000, 00 лева.

От фактическа страна, районният съд приема следното: с АУАН № 1774 от 22.05.2019г. на полицейски инспектор в група „ Лицензи и контрол на частната охранителна дейност“ на сектор „ Организация и контрол на териториална полиция“ в отдел „ Охранителна полиция“ при СДВР е установено, че на 22.05.2019г., около 15:30 часа, в [населено място], [улица], стая 203 било констатирано, че в обект – УМБАЛ „ С. А.- С.“, [населено място],[жк], дружеството [фирма], представлявано от лицата Н. и Е., е използвало в периода от 05.07.2018х. до 25.07.2018г. за осъществяване на охранителна дейност лицето Л. Д. М. , с което не е сключил трудов договор. Въз основа на така установеното в АУАН било издадено Наказателно постановление № 1774/07.06.2019 г., издадено от началника на отдел "Охранителна полиция" при СДВР, с което на [фирма] с ЕИК[ЕИК], седалище и адрес на управление [населено място], за нарушение по чл. 50, ал. 1 във вр. с чл. 74, ал. 1 от Закона за частната охранителна дейност /ЗЧОД/ на основани е чл. 74, ал. 1 от същия закон, е наложено наказание "имуществена санкция" в размер на 1 000, 00 лева.

За да постанови решението си, районният съд приел, че е налице основание за отмяна поради незаконосъобразност на обжалвания акт по отношение нарушението, тъй като с НП се изменяла правната квалификация на административното нарушение, дадена в АУАН. В съставения АУАН, като виновно нарушена била посочена разпоредбата на чл. 74 ал. 1 от ЗЧОД, а в издаденото въз основа на него НП нарушението било квалифицирано, като такова на чл. 50, ал.1 вр. с чл. 74, ал. 1 от същия закон.

Решението е неправилно, като постановено в нарушение на закона.

Неправилен се явява изводът на въззивния съд, че в случая едва с процесното НП се изменя правната квалификация на повдигнатото с АУАН административно обвинение, като така констатираното несъответствие относно правната квалификация от обжалвания акт съставлява процесуално нарушение от категорията на съществените такива, които ограничават правото на защита на лицето, привлечено към административно-наказателна отговорност, поради което следва да се приеме, че в случая допуснатото нарушение е съществено такова и съставлява абсолютно основание за отмяна на НП като незаконосъобразно.

Съставеният АУАН отговаря на изискванията на чл.42 от ЗАНН, а НП – на

изискванията на чл.57 от ЗАНН. Словесното описание на нарушението в АУАН и НП е идентично и съдържа описание на деянието, датата и мястото, на което е извършено.

Действително в АУАН е дадена различна от тази в НП правна квалификация на осъщественото деяние, като се визира, че извършеното от наказаното лице деяние съставлява нарушение на чл.74, ал.1 от ЗЧОД, а в НП правилно вече се приема, че се касае за нарушение по чл.50, ал.1 от ЗЧОД във вр. с чл. 74, ал.1 от същия закон. Неправилната или неточна правна квалификация, дадена от актосъставителя обаче, може да се определи и уточни от АНО при издаването на НП по реда на чл. 53, ал.2 от ЗАНН, ако по безспорен начин са установени извършването на нарушението, нарушителя и неговата вина. Последната разпоредба допуска наказващият орган да прецизира административното обвинение, стига от описанието на нарушението, дадено в АУАН, ясно да могат да се изведат елементите от състава на самото административно нарушение и именно това е сторено в процесния случай.

Предвид горното, според настоящия състав, не е налице допуснато съществено нарушение, още повече, че в НП административно-наказващият орган изрично прецизира това обстоятелство, като посочва и разпоредбата на чл.53 от ЗАНН сред основанията за издаване на НП. Преценката дали едно допуснато по време на висящо пред АНО производство процесуално нарушение е съществено или не, зависи от това дали същото по естеството си води до ограничаване процесуалните права на наказаното лице, респ. пречи на същото в пълен обем на осъществи защитата си по фактите и приложимия закон. Тази преценка винаги е конкретна спрямо спецификата на конкретния случай. В конкретната хипотеза, дори да се приеме, че има допуснато нарушение при съставяне на АУАН, същото обаче не води до ограничаване правото на защита на наказаното лице именно, защото не съставлява пречка то да организира в пълен обем защитата си срещу наказателното постановление.

Крайният правен извод на Районния съд за отмяна на процесното НП по така изложените в настоящото решение доводи се явява неправилно и следва да се отмени като такова. Доколкото СРС не разглежда спора по същество с излагане на мотиви относно съответствието на акта с материалния закон, то последното препятства решаването на спора от касационната инстанция по същество, доколкото липсва предмет на проверка от нейна страна.

По изложените съображения решението следва да бъде отменено, а делото да се върне за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд, като при новото разглеждане на делото съдът следва да преценява единствено извършено ли е описаното в НП нарушение на чл.50, ал.1 от ЗЧОД във вр. с чл. 74, ал.1 от същия закон, правилно ли е приложен от административно-наказващия орган материалния закон и санкционната норма.

При този изход на спора на касатора следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение, определено на основание чл. 63, ал. 5 ЗАНН, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в размер на 80 лева.

Водим от горното и на основание чл.221, ал.2, предл.2 вр. чл.222, ал.2, т.1 от АПК във връзка с чл.63, ал.1, изр.2 от ЗАНН, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение от 14.09.2020 г. по НАХД № 11047/2019 г. по описа на СРС за 2019г.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на СРС.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на заплати на СДВР разноси в размер на 80 (осемдесет) лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: